

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: I. K., narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. MV-159117-5/SO-2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. MV-159117-5/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 10. 2014, č. j. OAM-66527-19/DP-2012, jímž byla výrokem I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce se v žalobě domáhal též toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že by jeho příjem společně s příjmem manželky nedosahoval zákonem stanovené výše. Žalobce doložil správnímu orgánu I. stupně, že jeho faktické náklady na bydlení jsou 3 300 Kč měsíčně. Správní orgán I. stupně tak neměl dle názoru žalobce vycházet z normativních nákladů na bydlení, ale z jím prokázaných nákladů na bydlení, které jsou výrazně nižší. Poukázal na to, že správnímu orgánu I. stupně doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2013, v němž je uveden základ daně 153 732 Kč, tedy s ohledem na žalobcem fakticky prokázané náklady na bydlení výrazně vyšší než je zákonný požadavek. Uvedl, že pokud měl správní orgán I. stupně pochybnosti o dostatečnosti jeho příjmů, pochybil, neboť jej měl vyzvat k doplnění žádosti, a to s jasným a jednoznačným upřesněním konkrétních požadavků, případně se mohl obrátit na příslušné složky státní správy a potřebné informace získat přímo od těchto složek státní správy.
3. Zdůraznil, že má na území ČR vytvořeno rodinné a sociální zázemí, protože se na území ČR nachází nepřetržitě již celou řadu let. Poukázal na katastrofální situaci na Ukrajině a probíhající válečný konflikt, přičemž má reálnou obavu o ohrožení života. Nesouhlasil proto s tvrzením správních orgánů, že mu nebrání žádná závažná překážka v návratu na Ukrajinu. Žalobou napadené rozhodnutí je tak dle názoru žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný zdůraznil, že námitky obsažené v žalobě jsou obsahově shodné s námitkami uplatněnými v odvolání, a proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž byly námitky žalobce vypořádány. Ztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, který zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, neboť žalobce nedoložil zákonem požadovaný úhrnný měsíční příjem dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil v podání ze dne 20. 12. 2020 a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 15. 11. 2012. Dne 23. 10. 2012 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Výzvou ze dne 23. 12. 2012 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k doložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění, který žalobce následně doložil. Dále výzvou ze dne 3. 4. 2014 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k doložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob, a to konkrétně platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2013. Žalobce této výzvě vyhověl a dne 28. 4. 2014 doložil daný platební výměr. Další výzvou ze dne 9. 7. 2014 byl žalobce opětovně vyzván k doložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem cizince, neboť výše žalobcem doloženého příjmu neodpovídá výši požadované v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na tuto výzvu již žalobce nereagoval. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 16. 10. 2014, kterým žádost žalobce o vydání prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
8. K námitce žalobce týkající se nesprávnosti stanovení normativních nákladů na bydlení ze strany správních orgánů soud zdůrazňuje, že žalobce byl posuzován společně s jeho manželkou O. K. Je pravdou, že žalobce v řízení vedeném před správním orgánem I. stupně doložil dvě smlouvy o ubytování, které se vztahovaly toliko k žalobci a podle nichž žalobce platil za ubytování na adrese „X“ částku 3 300 Kč měsíčně za osobu. Ze smlouvy o ubytování ze dne 15. 10. 2012, podle níž bylo ubytování dohodnuto na období od 15. 10. 2012 do 30. 12. 2014, ani ze smlouvy o ubytování ze dne 4. 11. 2013 na období od 4. 11. 2013 do 4. 11. 2015 není zřejmé, zda uvedená částka za ubytování zahrnuje též poplatky a náklady související s ubytováním. Až s podaným odvoláním žalobce doložil smlouvu o ubytování ze dne 6. 11. 2014, podle níž hradí za své ubytování na ubytovně včetně poplatků částku 3 300 Kč měsíčně. Soud dodává, že žalobce těmito smlouvami o ubytování doložil úhradu toliko vlastních nákladů na ubytování. Žalobce však zcela pomíjí to, že v průběhu správního řízení nedoložil náklady na bydlení, které hradila jeho manželka. Soud proto souhlasí se správními orgány v tom, že žalobce věrohodným způsobem nedoložil náklady na své bydlení a bydlení společně posuzovaných osob. Správní orgány tedy nepochybily, pokud pro účely žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vycházely ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců z normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení. Tato námitka žalobce tedy není důvodná.
9. Soud doplňuje, že normativní výše nákladů na bydlení byla v rozhodném období pro dvě osoby stanovena na částku 10 177 Kč měsíčně. Částka životního minima žalobce a jeho manželky jako společně posuzované osoby činila 5 970 Kč. Aby žalobce splnil podmínku § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení, musel by jeho příjem dosahovat přinejmenším částky 16 114 Kč. Žalobce doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob na rok 2013, podle něhož činil základ daně 153 732 Kč; po odečtení zaplacených záloh Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na pojistném 22 518 Kč za rok 2013 činil čistý příjem žalobce za rok 2013 částku 131 214 Kč, což znamená 10 935 Kč měsíčně. Soud dále podotýká, že žalobce v průběhu správního řízení vůbec netvrdil a ani nedokládal, že jeho manželka měla jakékoli příjmy. Z uvedeného plyne, že úhrnný čistý měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzované osoby byl nižší než 16 114 Kč, tedy než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzované osoby a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení. Žalobce tedy nesplnil podmínku stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Námitky žalobce týkající se toho, že správní orgány neměly vycházet z normativních nákladů na bydlení, tak nejsou důvodné.

10. Soud dále zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně žalobce opakovaně (srov. výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 3. 4. 2014 a 9. 7. 2014) vyzval k doložení dokladů prokazujících příjmy žalobce a s ním společně posuzované osoby, a to včetně doložení skutečně vynakládaných nákladů na bydlení. Ve výzvě ze dne 9. 7. 2014 bylo správním orgánem I. stupně bylo výslovně uvedeno, že výše žalobcem doloženého příjmu neodpovídá výši požadované v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl tedy správním orgánem I. stupně poučen, jakými doklady má své příjmy a příjmy společně posuzované osoby doložit a jaké výše by měly požadované příjmy dosahovat. Na danou výzvu však žalobce nijak nereagoval a žádné doklady nedoložil. Správní orgány proto nepochybily, jestliže vycházely z platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob na rok 2013, který žalobce sám doložil a podle něhož činil základ daně 153 732 Kč. Žalobce by si měl uvědomit, že byl v tomto řízení povinen doložit výši jeho příjmů a společně posuzované osoby, tuto jeho povinnost nelze přenášet na správní orgány. Soudu pak ani není zřejmé, jaké další doklady by správní orgán I. stupně si měl od finančního úřadu vyžádat, jestliže žalobce předložil aktuální platební výměr na daň z příjmů fyzických osob vydaný na základě žalobcova daňového přiznání finančním úřadem, který po žalobci správní orgán I. stupně požadoval. Námitka žalobce o porušení § 4 odst. 2 a § 50 odst. 2 správního řádu proto není důvodná.
11. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů, lze zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti týkající se vybudování ekonomických, sociálních a rodinných vazeb na území ČR. V tomto ohledu byl žalobce zcela pasivní. Ani v podaném odvolání žalobce neuvedl žádnou argumentaci, proč by mělo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života. I přes absenci tvrzení žalobce týkající se jeho soukromého života na území ČR se správní orgány dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly. Správní orgán I. stupně v tomto směru poukázal na to, že žalobce žije v ČR spolu s manželkou, která zde pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, konkrétně se žalobcem, a má tak pobytové oprávnění odvozeno od pobytového oprávnění žalobce. Na území ČR nemá pobyt povolen žádný jiný rodinný příslušník žalobce. Jelikož žalobce netvrdil žádné osobní, ekonomické ani sociální vazby, které by si v ČR vybudoval, správní orgán I. stupně správně konstatoval, že s ohledem k věku žalobce a k jeho zdravotnímu stavu nebude dopad jeho rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Závěry správního orgánu I. stupně žalovaný aproboval. Žalobce může rodinný život s manželkou sdílet na Ukrajině, přičemž opětovné zařazení do ukrajinské společnosti by mu nemělo nic bránit. S tímto hodnocením dopadů do soukromého a rodinného života žalobce se soud ztotožňuje.
12. K námitce spočívající v probíhajícím ozbrojeném konfliktu na Ukrajině, kterou žalobce uplatnil až v žalobě, soud uvádí, že „*situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, či ze dne 4. 7 2019, č. j. 6 Azs 91/2019-26). Žalobce měl před příchodem na území ČR bydliště v západní části Ukrajiny. Jestliže by se tak navrátil na místo svého původního bydliště, není ohrožen konfliktem probíhajícím na východě Ukrajiny. Ani z tohoto pohledu nelze shledat dopad rozhodnutí správních orgánů jako nepřiměřený. Námitka žalobce není důvodná.

13. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal v mezích uplatněných žalobních bodů nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)